

Розділ перший,

з якого починається наша історія

Країна, у якій жив машиніст Лукас, називалася Тихоландія, і своїми розмірами ця Тихоландія похвалитися не могла.

Вона була геть крихітна, коли порівнювати її, приміром, з Німеччиною, Африкою чи Китаєм. На її теренах умістилося б хіба дві наші квартири. Посередині тієї країни здіймалася гора з двома вершинами: однією вищою, а другою — трохи нижчою.

Довкола гори звивалися дороги й доріжки, перескакуючи, мов з купини на купину, від одного містка до іншого. Окрім того, була ще змяста залізниця. Вона то ховалася, то знову виринала із одного з п'яти тунелів, які колись пронизали гору і її обидві вершини.

Звісно, не обійшлося у цій країні й без будинків. Їх було два: один звичайний, а другий — з крамничкою. Додайте до цього ще й залізничну станційку, що тулилася під горою. Там-то й мешкав машиніст Лукас. А на горі, поміж вершинами, стояв королівський замок.

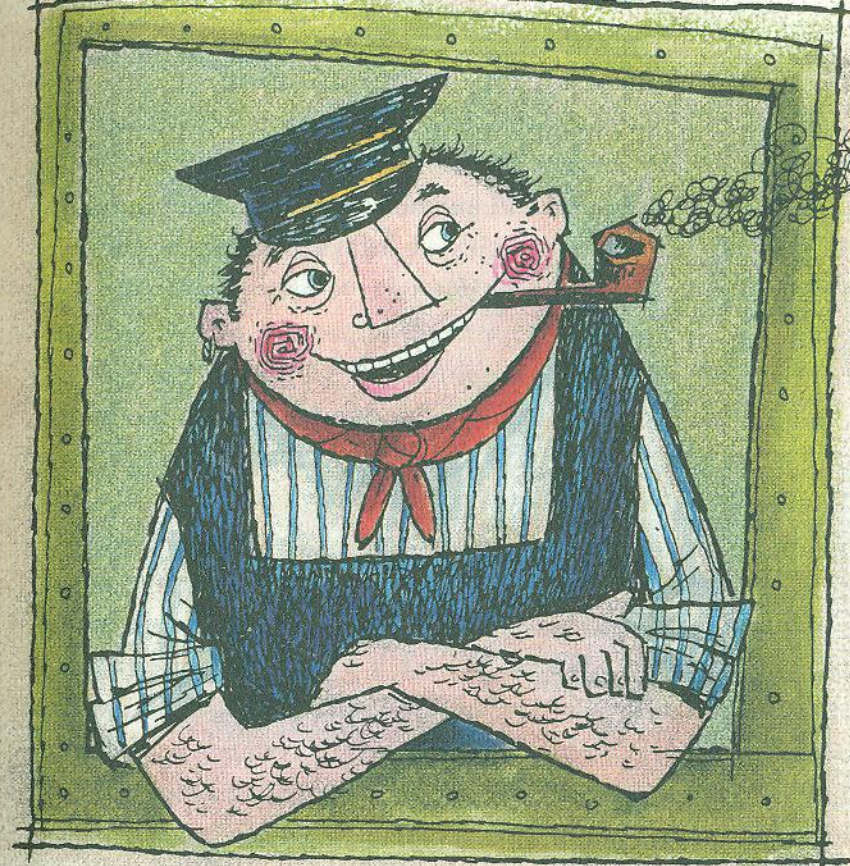
Загалом країна забудована була так густо, що й голки не встромити. Головне, треба було пильнувати, щоб не заступити за кордон країни, бо тоді точно намочити ноги. Ще б пак, адже Тихоландія лежала на острові, а сам острівець губився ген-ген поміж неозорих океанських просторів, і тому тут довкруг кордонів і день, і ніч шуміли великі й маленькі хвилі.

Іноді вони трохи стишувались, і вночі у воді відбивався місяць, а вдень — сонце. Все набувало надзвичайно чарівного, ба навіть урочистого вигляду, і тоді машиніст Лукас уможувався на пляжі, милуючись тією красою. Чого острів звався Тихоландією, а не якимось інакше, ніхто, звісно, не знав. Але одного дня це, напевно, хтось з'ясує.

Отож у тій країні і жив машиніст Лукас зі своїм паротягом, якого він називав на жіночий лад — Емма, мовби то не паротяг, а паротяжка. Емма була дуже добра паротяжка, хоч і дещо старої моделі й трохи товстенька, бо замість тягати вугілля за собою, Емма возила його в животі.

Тепер, либонь, хтось може спитати: мовляв, що забув той паротяг у такій крихітній країні? Бачите, паротяг потрібен машиністові, щоб він ним кермував. Звісно, машиніст міг би керувати й ліфтом, але тоді його звали б ліфтером. А справжній машиніст паротяга хоче бути машиністом паротяга та й годі. До того ж ліфтів у Тихоландії не було.

Машиніст Лукас був невисоким товстунчиком, який не переймався, потрібний комусь паротяг чи ні. Картуз на його голові добре пасував до робочого комбінезона. Його очі синіли, мов безхмарне небо над Тихоландією. Зате обличчя й руки давно почорніли від оливи й сажі. І хоч він щодня мив їх своїм спеціальним машиністським милом, сажа вперто не бажала зникати. Вона в'їлася йому в шкіру, бо Лукас рік у рік повсякдень бруднився нею коло свого паротяга. Коли машиніст усміхався — а робив він це частенько, — в роті зблискували його білі, мов сніг, зуби. Були вони такі міцні, що могли б легко розлуцтити будь-який горіх. А ще Лукас мав у лівому вусі маленького золотого кульчика і пахкав грубенькою люлькою-носогрійкою.

ось це машиніст Лукас у вихідний
(після миття машиністським милом)

А в робочі дні Лукас має ось ТАКИЙ вигляд:

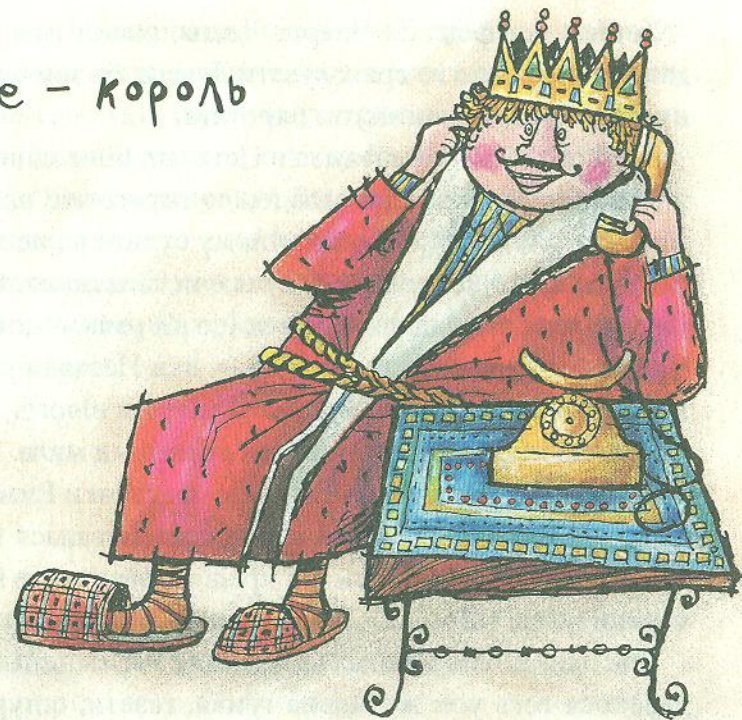
Машиніст був невисокий, але міцно збитий. За бажання він завиграшки зав'язав би залізного цвяха бантиком. Але ніхто й не підозрював, який він сильний, адже Лукас любив спокій і мир, отож зроду-віку не хизувався своєю силою. До того ж він доскочив неабияких успіхів у мистецтві... плювання. Машиніст плював так вправно і точно, що міг поцілити сліною у вогник свічки з чотирьох метрів. Проте й це були не всі його таланти. Ще одного фокуса він умів робити, як ніхто в світі: Лукас наловчився плювати так, що слина описувала в повітрі мертву петлю.

День у день машиніст снував туди-сюди, ганяючи паротяг усіма п'ятьма тунелями, і при цьому нічого особливого не відбувалося і не мінялося. Його Емма пахкала і вдоволено свистіла. Іноді до неї приєднувався й Лукас, насвистуючи собі під ніс якусь пісеньку — так-то вони й висвистували на два голоси, і слухати їх була сама втіха. А надто в тунелях, адже там до їхньої веселої пісеньки доєднувалося відлуння.

Крім Лукаса й Емми у Тихоландії жила ще жменька людей. Був там, приміром, король, що правив країною і жив у замку поміж двома вершинами. Звався він Альфонс За Чверть Дванадцятий, бо саме о такій годині малий королевич колись побачив світ.

Правителем він був собі нівроку, принаймні ніхто не міг сказати про нього нічого поганого, та, зрештою, про тихоландійського короля ніхто взагалі не міг сказати нічого. Той Альфонс із короною на голові сидів собі в своєму замку, в домашньому халаті з червоного оксамиту й картатих капцях на шотландський манір, і вів телефонні розмови. Недаремно ж у нього був великий золотий телефон.

ось це - король

та

його піддані

Розділ другий,

у якому приходять таємничий пакет

Одного чудового дня біля берегів Тихоландії кинув якір поштовий корабель, і з нього на сушу вистрибнув листоноша з великим пакетом під рукою.

— Даруйте, чи живе тут якась пані Супер? — спитав листоноша і скорчив дуже серйозну міну, як бувало щоразу, коли він носив пошту.

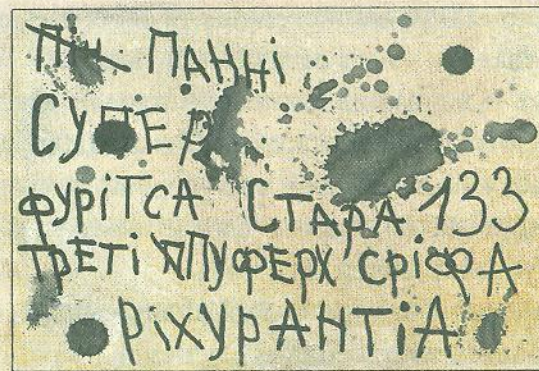
Лукас глянув на Емму, Емма дивилася на обох підданих, вони переглянулись, і навіть король визирнув у вікно, хоча того дня святом і близько не пахло, та й за чверть дванадцятку ще не вибило.

— Любий пане листоношо, — мовив король з ноткою докору в голосі. — Ви носите нам пошту не один рік. Ви знаєте мене й моїх підданих як свої п'ять пальців, і тут ні з того ні з сього надумали питати, чи живе тут пані Супер чи якась така!

— Але даруйте, — обурився листоноша, — гляньте самі, ваша величносте!

І він хутко вибіг на гору й простяг королеві у вікно пакет. На тому пакеті було нашкрябано таке:

Король прочитав адресу, тоді витяг окуляри і прочитав адресу вдруге. Але й цього разу він нічого не второпав, після чого безпорадно похитав головою і мовив до своїх підданих:

— Справді, мені просто в голові не вкладається, але тут написано чорним по білому.

— І що ж воно там понаписувано? — спитав Лукас.

Король, трохи спантеличений, знову начепив свої окуляри і мовив:

— Отже, слухайте, мої піддані, яка адреса тут зазначена!

І він прочитав усе як є.

— Дивна адреса! — сказав пан Неталан, коли король скінчив.